

כ"ב סיון, תשפ"ה
18 יוני, 2025

מכתב ליום כ"ב בסיוון – רוח לוחמים, רוח ישראל

עובדות ועובדי אורט יקרים,

יש רגעים שבהם העבר מתמזג בהווה, ומזכיר לנו מי אנחנו, מאין באנו – ולאן אנחנו מחויבים להגיע.

בחשבון הוויטסאפ הדומם של חברי לנשק, המנהל הנערץ יוסי הרשקוביץ זכרנו לברכה, שנפל בקרב באומץ לב נדיר – מצאתי משפט אחד, אחד בלבד, שהוא בחר להותיר שם:

"אתה נמצא במקום בו נמצאות מחשבותיך. ודא שמחשבותיך נמצאות במקום בו אתה רוצה להיות"

משפט שכה מייצג את עולמו וכמו נכתב מראש לרגע שבו יישאר מאחור – אך ימשיך להוליך אותי, אותנו, קדימה.

אבל הוא השאיר לנו עוד דבר.

הודעה אחת, אחרונה, ששלח למג"ד שלו, ימים לפני הכניסה לקרב וביקש ממנו להקריא אותה בפני הגדוד.

זו לא הייתה הודעה רגילה. זה היה נאוומו של מאיר פיינשטיין, לוחם האצ"ל, עולה לגרדום, בן עשרים שנה בלבד, שכתב את דבריו בדם ליבו – מילולית – ואלו חלקים ממנה שבחר:

"...תווכחו כי נתקלתם בפלדה, בפלדה, המתחשלת לאש האהבה והשנאה – האהבה למולדת ולדרור, השנאה לשעבוד ולפולש. פלדה בוערת היא, לא תשברוה...
...נשארנו בחיים, בכדי להבטיח חיים, חופש וכבוד לנו, לעמנו, לבנינו ולבני דורנו...
דורות. נשארנו בחיים, בכדי שלא ישנה עוד, מה שאירע שם ומה שקרה..."

אלו לא מילים של שנאה. אלו מילים של זהות. של שליחות. של בחירה בחיים שיש בהם כבוד, חירות, אמונה.

ומחר – כ"ג בסיוון – אנחנו מציינים רגע נוסף בתולדות עמנו, שבו פלדה מסוג אחר עיצבה את גורלנו:

היום ההיסטורי שבו הסיר אחשוורוש את טבעתו ונתן אותה למרדכי.

ביום זה, קיבל העם היהודי רשות להגן על עצמו, לעמוד על נפשו – ובמובנים רבים, להוליד מחדש את מושג ההגנה העצמית היהודית. כך נכתב במגילת אסתר (ח', ט'):

"ויקראו סופרי המלך בעת ההיא, בחודש השלישי – הוא חודש סיון, בשלושה ועשרים בו; ויכתב ככל אשר ציווה מרדכי... אל היהודים...
...אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להיקהל ולעמוד על נפשם, להשמיד ולהרוג ולאבד את חיל כל עם ומדינה הצרים אותם, טף ונשים, ושלל לבוז".

כ"ב סיון, תשפ"ה
18 יוני, 2025

האמירה ברורה-

עם ישראל לא נועד להיות נרדף. הוא נועד להיות בן חורין. גאה. עומד. מקהיל את שורותיו.

מנהלים, אנשי חינוך ומינהל, תלמידים יקרים – אנחנו השלב הבא בשרשרת הזאת.

השלב שאחרי מרדכי. שאחרי פיינשטיין.

והשאלה שנשאלת היא: איפה נמצאות מחשבותינו – והאם הן נמצאות במקום שבו אנחנו באמת רוצים להיות?

אני מאמין שכן.

אני מאמין בדור הזה, שמחפש משמעות, זהות, שורשים – ובונה פה בית של אמת ותקווה.

אנחנו הפלדה – הבערת באש האהבה למולדת.

אנחנו הבחירה – בעצמאות, בזהות יהודית-ציונית-מוסרית.

אנחנו אלה – שנשארו בחיים, כדי להבטיח חיים, חופש וכבוד – לדורי דורות.

עם ישראל חי !

בתקווה ותפילה לחזרתם של החטופים והחטופות במהרה למשפחותיהם כמו גם החלמה מהירה לפצועי צה"ל וחזרתם לשלום לביתם.

הערכה גדולה על כל העשייה בכלל ובימים מורכבים אלו בפרט.

בהוקרה ובהערכה,

רז פרויליד, פ"נ.
מנכ"ל רשת אורט